

ning ikke det Mindste at bestille. Jeg skal iøvrigt sige den ærede Minister, hvorledes han uden at give en eneste Skilling ud mere end Postpenge for Breve — og det kan han vel endog saa undgaae, da det er en offentlig Sag — kan være sikker paa at faae at vide, om den inddragne Bøndejord bliver brugt til Skovkultur; han behøver nemlig blot at skrive til de Familier, hvis Jord er indtaget til Skovkultur, og udbede sig hver Maaned Underretning, om Jorden bliver anvendt efter dens Bestemmelse; — og han kan da være overbevist om, at ingen af hans Forstmand ville føre et saa skarpt Tilsyn dermed, som de, der have lidt under, at Jorden er indtaget.

Oppermann: At den høitærede Indenrigsminister ikke gjerne indlader sig paa at give Oplysninger om visse Ting, ere vi saa vant til i Løbet af 5 a 6 Aar; derimod troer jeg virkelig, at han skylder mig personligt at angive, hvilkensomhelst „personlig Interesse“ jeg skulde kunne fremme ved at oplyse, hvorledes det egentlig gaaer til med denne Gjenstand, og om hvorvidt jeg selv kan have den mindste personlige Fordeel ved at lægge Regjeringen paa Hjerte, at det ikke er anstændigt til det her omhandlede Tilsyn at benytte Folk, der have vedkjendt sig Anstuelser som de af mig paaapegede. Jeg er vel vant til at høre fra Ministerbanken, at jeg skulde have „personlig“ Interesse i disse Spørgsmaal, men endnu har Ingen paaavist det; Resultatet for mig af min Virksomhed i Skovvæsenss Tjeneste har været saaledes, at jeg ikke vil opfordre Nogen til at følge mit Exempel.

Formanden: Jeg troer ikke, der er Anledning til at affordre den høitærede Minister en saadan Erklæring efter den Maade, hvorpaa Ministeren modificerede de Uttringer, han fra først af brugte. I Udtrykket „personlig Interesse“ er der desuden ikke nogen som helst Fornærmelse; — naar man varmt interesserer sig for en Sag, da har man „personlig Interesse“ derfor.

Indenrigsministeren: Jeg brugte slet ikke Udtrykket „personlig Interesse“ i den For-

stand, som den ærede Rigsdagsmand har opfattet det; jeg tilføiede desuden „personlig Animositet“, der er noget Andet end personlig Interesse eller personlig Fordeel, hvilket Sidste igjen er noget Andet og meget Værrer end personlig Interesse, og som jeg slet ikke har tænkt paa, eller den ærede Taler har havt mindste Anledning til at antage. — Da jeg havde brugt Ordet „personlig Animositet“, følte jeg selv, at den ærede Taler kunde føle sig derved noget afficeret, og derfor tilføiede jeg: „der maa lede til en vis Skarphed.“ Saaledes forklarede jeg mine Udtryk; i dem er ingen Fornærmelse, men de indeholde desto værre en Sandhed.

Monrad: Ja, jeg kan heller ikke andet end stemme for, at det forlangte Beløb maa blive bevilget. Naar der forlanges en saadan lille Sum af Regjeringen, for at den kan sættes istand til at opfylde en Pligt, som paa hviler den, saa troer jeg, at vi bringe os i en falsk Stilling, dersom vi ikke bevilge den. Jeg vil ikke, at Ministeriet skal kunne have den Undskyldning, dersom dette Tilsyn føres mindre skarpt, at der herfra er blevet nægtet de nødvendige Midler dertil.

Tscherning: Dersom vi skulde gaae ud fra den Sætning, saa blev Regjeringen Herre over enhver Bevilling; thi saa vilde Regjeringen i enhver Sag sige: Ja, naar I ikke bevilge os det, vi forlange, saa maae I finde Eder i, at der ikke bliver gjort, hvad der skal gøres. Vi maae sige: I have forrige Aar kunnet føre Tilsynet med de private Skove for 400 Rd., og det er ikke blevet bevilgt paa nogen Maade, at der er Noget forsømt; den Forandring, der er skeet fra ifjor til iaar, er ikke saa stor, og vi kunne til næste Aar skaffe Eder Midlerne paa en anden Maade; det gjælder kun om, at vi nu holde Stand et Aar igjen paa den samme Fod, hvorpaa denne Sag har staaet saa længe. Jeg er meget enig i, at der har været tvistet forlænge herom, men Feilen ligger i, at man har begjært de 200 Rd.; vi bør blive staaende ved, hvad der tidligere er bevilget.